

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **I. T.**, zastoupena Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2011, čj. KRPA-26005/ČJ-2011-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011, čj. 8 A 291/2011 - 15,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011, čj. 8 A 291/2011 - 15, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 16. 8. 2011, čj. KRPA-26005/ČJ-2011-000022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti.

V. Ustanovenému advokátovi Mgr. Umaru Switatovi **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyni bylo rozhodnutím ze dne 28. 4. 2011 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), a to na dobu 18 měsíců. Rozhodnutím žalované ze dne 23. 4. 2011 byla žalobkyně zajištěna na dobu 60 dnů za účelem jejího správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) ve spojení s § 125 odst. 1. Následně bylo zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlouženo rozhodnutími žalované ze dne 15. 6. 2011 a 16. 8. 2011, vždy o 60 dnů. Posléze uvedené rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze.

[2] Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Neztotožnil se s názorem žalobkyně, že rozhodnutí žalované nebylo řádně odůvodněno. Dle názoru městského soudu bylo zcela na místě, aby se žalovaná zabývala pouze důvody vztahujícími se k samotnému prodloužení zajištění, nikoliv též důvody, pro které jí bylo uloženo správní vyhoštění. Stejně tak městský soud nepovažoval za nutné se znovu zabývat důvody, které k zajištění vedly. Za podstatné naopak považoval, že žalobkyně tyto důvody znala z příslušných rozhodnutí žalované, která ji byla řádně doručena. Pokud jde o důvody prodloužení zajištění, žalovaná shledala, že v případě žalobkyně byly dány a podrobně je popsala na s. 2 napadeného rozhodnutí. Městský soud dále uvedl, že žalobkyně pobývala na území ČR bez platného povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Na této skutečnosti, která vedla k zajištění žalobkyně, nemohla již nic změnit ani případná změna okolností či současná situace žalobkyně. Městský soud proto konstatoval, že důvody zajištění žalobkyně i nadále trvají. Námitku žalobkyně, že je postihována za to, že podala žádost o mezinárodní ochranu, městský soud neshledal za relevantní. K tomu městský soud dodal, že v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu jde o zákonnou překážku realizace správního vyhoštění, která však nemá vliv na existenci důvodů a stanovení doby trvání zajištění; to posuzuje správní orgán nezávisle na takovém podání.

II.
Stručné shrnutí kasačních námitek a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka") napadla rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem.

[4] Stěžovatelka předně nesouhlasí s tvrzením soudu, že na důvodech zajištění se nemohlo nic změnit. V této souvislosti se domnívá, že soud (jakož i správní orgán) pominul zákonné podmínky pro zajištění v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a „zajištění za účelem správního vyhoštění zjednodušuje na jakousi sankci za pobyt bez oprávnění“. Neoprávněný pobyt jako takový není dle jejího názoru důvodem pro zajištění cizince ani pro prodloužení zajištění.

[5] Dále stěžovatelka tvrdí, že žalovaná byla povinna zkoumat trvání jednak podmínek stanovených v § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců (zda je dáno nebezpečí, že stěžovatelka bude mařit výkon správního vyhoštění a zda nevycestovala z území během doby určené k vycestování), jednak v § 124 odst. 3 cit. zákona, tj. podmínku nezbytnosti trvání zajištění a současně ji řádně odůvodnit. Přitom se stěžovatelka domnívá, že v jejím případě nedochází k žádným přípravám výkonu správního zajištění ve smyslu § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to zejména z důvodu, že v době vydání rozhodnutí žalované byla žadatelkou o mezinárodní ochranu. V takovém případě a s ohledem na podanou žalobu nemohla a neměla žalovaná činit úkony směřující k realizaci vyhoštění. Současně upozornila na článek 15 odst. 2 směrnice 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008.

[6] Stěžovatelka zastává názor, že prodloužení jejího zajištění z tohoto důvodu neplnilo svůj účel a s odkazem na článek 5 odst. 1 Úmluvy (*aniž by blíže uvedla, kterou úmluvu má na mysli – pozn. NSS*) tvrdí, že byla své svobody zbavena nezákonně. Dále stěžovatelka odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009 – 61. Úvahy žalované, že vzhledem k nerealizovatelnosti vyhoštění bylo namístě zajištění prodloužit, považuje stěžovatelka za nelogické, protichůdné a v rozporu se zákonem, s ústavou, či s judikaturou zdejšího soudu. Nakonec stěžovatelka také poukázala na rozpor napadeného rozsudku s právním závěrem jiného senátu městského soudu, konkrétně ve věci vedené pod sp. zn. 3 A 168/2011.

[7] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Přerušení řízení

[9] Vzhledem k tomu, že ve skutkově obdobné věci položil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 90/2011 - 59, Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) předběžnou otázku, jejíž zodpovězení mohlo mít vliv na rozhodnutí v nyní posuzované věci, přerušil řízení o této kasační stížnosti podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 7. 6. 2012, čj. 1 As 92/2012 – 39. Soudní dvůr ve zmíněné věci rozhodl rozsudkem dne 30. 5. 2013 (věc *Mehmet Arslan proti Policie ČR*, C-534/11, dosud neuveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, dostupný na http://curia.europa.eu; dále jen věc „*Arslan*“). Tím odpadla překážka v řízení o předmětné kasační stížnosti a v řízení tak lze pokračovat (usnesení předsedkyně senátu ze dne 26. 6. 2013, čj. 1 As 92/2012 – 42).

IV.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.
[12] Klíčovou je v dané věci otázka, zda bylo (již druhé) prodloužení doby zajištění stěžovatelky poté, co podala žádost o mezinárodní ochranu, vydáno v souladu se zákonem, resp. zda byla žalovaná oprávněna takové rozhodnutí vydat. Stěžovatelka k tomu namítla, že na prodloužení doby zajištění přitom nepostačuje v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu pouze odkázat na předchozí rozhodnutí o prodloužení zajištění či na skutečnost, že vyhoštění není možné realizovat z důvodu probíhajícího řízení o žádosti o mezinárodní ochranu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

[13] Pro posouzení předmětné námitky bylo zásadní nejprve zodpovědět, a vyjasnit, zda vůbec může být žadatel o mezinárodní ochranu platně zajištěn v režimu zajištění podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též jen „návratová směrnice“). Tuto otázku vyložil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, C-534/11 *Arslan,* v němž se vyjadřoval k předběžným otázkám položeným Nejvyšším správním soudem.

[14] Soudní dvůr v citovaném rozsudku konstatoval, že žadatel o azyl nemůže být považován za „neoprávněně pobývajícího“ ve smyslu návratové směrnice. Zároveň ale uvedl, že unijní právo dosud neobsahuje harmonizovanou úpravu důvodů, pro něž lze nařídit zajištění žadatele o azyl. Dle Soudního dvora „[j]*e proto prozatím na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění*“ (bod 56 rozsudku). Jako příklad toho, kdy lze státního příslušníka třetí země ponechat v zajištění, o němž bylo původně rozhodnuto na základě návratové směrnice, i po podání žádosti o azyl touto osobou, pak Soudní dvůr označil situaci, kdy byl státní příslušník třetí země zajištěn na základě článku 15 návratové směrnice z důvodu, že jeho chování vyvolávalo obavu, že nebýt takového zajištění, uprchl by a mařil své vyhoštění, a kdy byla žádost o azyl podána pouze s cílem pozdržet, či dokonce zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, které vůči němu bylo vydáno (bod 57). Zároveň Soudní dvůr poukázal na skutečnost, že byť se návratová směrnice v průběhu řízení o posouzení žádosti o udělení azylu nepoužije, neznamená to, že by se podáním takové žádosti definitivně ukončilo řízení o navrácení. Zdůraznil přitom, že členské státy musí mít možnost zabránit tomu, aby zajištěný cizinec podáním žádosti o azyl automaticky dosáhl propuštění, jinak by byl narušen smysl návratové směrnice, kterým je účinné navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (bod 60 rozsudku ve věci *Arslan*). Vyslovil proto závěr, že „[s]*měrnice Rady 2003/9/ES* [...] *nebrání tomu, aby byl státní příslušník třetí země, který po svém zajištění na základě článku 15 směrnice 2008/115 podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, ponechán v zajištění na základě ustanovení vnitrostátního práva, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování*

pokračování

zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.“

[15] Závěry Soudního dvora vyslovené ve věci *Arslan* promítl do české aplikační praxe Nejvyšší správní soud v rozsudku v téže věci ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 90/2011 - 122. Podotkl, že transpozice úpravy zajištění za účelem vyhoštění dle čl. 15 a násl. návratové směrnice je v českém právu obsažena v § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců. Důvody ukončení zajištění upravuje § 127 uvedeného zákona, jehož odst. 2 výslovně stanoví, že „[p]*rohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění*“ (ve znění účinném do 30. 4. 2013 stanovil, že „podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ nebylo důvodem pro ukončení zajištění). Jak však plyne z rozsudku Soudního dvora ve věci *Arslan*, návratová směrnice se nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizincem zajištěným v režimu návratové směrnice nicméně nemusí automaticky vést k ukončení jeho zajištění. Daná osoba může být za splnění určitých podmínek nově zajištěna, případně i ponechána ve stávajícím zajištění. Dle Soudního dvora je věcí vnitrostátního práva, aby stanovilo důvody, pro něž smí být takový žadatel nově zajištěn nebo ponechán v zajištění (musí se tak však dít „*za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního*“).

[16] Na výklad vyslovený Soudním dvorem ve věci *Arslan* teď bude muset reagovat zákonodárce přijetím nové zákonné úpravy. Do jisté míry se tak stalo již v předstihu, a to zákonem č. 103/2013 Sb., kterým s účinností od 1. 5. 2013 došlo (kromě jiného) k lepšímu provázání zajišťovacích institutů obsažených v zákoně o pobytu cizinců a v zákoně o azylu (tj. zajištění podle § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců a povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Pokud tak nyní cizinec, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne ministerstvo vnitra o jeho případné povinnosti setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování ve lhůtě 5 dnů (§ 46a odst. 2 zákona o azylu). Vydání takového rozhodnutí je zároveň důvodem k ukončení zajištění daného cizince v režimu zákona o pobytu cizinců [§ 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců].

[17] K uvedené formě omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu však může dojít pouze v případech, kdy buď nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, nebo se žadatel prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Zároveň takový postup nesmí být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a nelze jej užít vůči nezletilé osobě bez doprovodu, rodiči nebo rodině s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobě s vážným zdravotním postižením, těhotné ženě nebo osobě, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí (§ 46a odst. 1 zákona o azylu). Aplikace daného institutu je tedy možná ve výrazně užším okruhu případů, než zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

[18] Otázkou, jakým způsobem řešit případy, v nichž nelze užít postup podle § 46a zákona o azylu, zejména jakou formou se má projevit úvaha správního orgánu o tom, že jsou splněny podmínky pro pokračování v zajištění, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 71/2012 – 46. Dospěl přitom k závěru, že napříště (přinejmenším do přijetí nezbytné zákonné úpravy) by správní orgán měl vydat nové rozhodnutí o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, kterým bude určeno, že důvody k zajištění daného cizince dle původního rozhodnutí o zajištění (případně rozhodnutí o prodloužení zajištění) nadále trvají (bod 40 cit. rozsudku NSS). „*V odůvodnění správní orgán uvede, proč má za to, že jsou zmiňované podmínky splněny. Dotčený cizinec pak bude mít možnost bránit se podáním žaloby proti takovému rozhodnutí ve správním soudnictví, čímž bude dostatečně efektivně dosaženo ochrany jeho práv. Pokud správní orgán neshledá splnění těchto podmínek a zároveň nebude možné rozhodnout o povinnosti cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování podle § 46a zákona o azylu, musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.*“ Takové řešení dle přesvědčení zdejšího soudu odpovídá požadavku Soudního dvora na „*plné respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního*“ (k tomu detailněji viz bod 41 výše cit. rozsudku NSS).

[19] Jinými slovy, i přesto, že tedy podání žádosti o mezinárodní ochranu cizincem poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, obecně nepředstavuje překážku v jeho dalším zajištění, je nutno, s ohledem na zásadní povahu zásahu do jednoho ze základních práv jednotlivce, tj. do osobní svobody, pečlivě vyložit konkrétní důvody ospravedlňující trvání (prodloužení) zajištění cizince.

[20] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že výše uvedený procesní postup (tedy vydání rozhodnutí, že důvody zajištění cizince trvají i po poté, co podal žádost o udělení mezinárodní ochrany) zákon o pobytu cizinců v aktuálně platném znění výslovně neupravuje. V daném případě nelze aplikovat ani obecnou úpravu vydání tzv. nového rozhodnutí dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť posuzovaná situace neodpovídá žádné ze skutkových podstat vymezených v § 101 správního řádu. Právní základ k vydání předmětného rozhodnutí však lze nalézt (za užití eurokonformního výkladu) v § 124 zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo zmíněno výše, policie je povinna dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců v průběhu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Požádá-li zajištěný cizinec o mezinárodní ochranu, zpravidla to bude mít za následek ukončení zajištění podle čl. 15 návratové směrnice, jak konstatoval Soudní dvůr ve věci *Arslan*. Policie bude povinna cizince bez zbytečného odkladu ze zajištění propustit; důvody pro původní zajištění cizince tak automaticky pominou. Dospěje-li však policie k závěru, že žádost cizince o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s účelem pozdržet či dokonce zmařit výkon rozhodnutí o vyhoštění cizince, může znovu rozhodnout podle § 124 zákona o pobytu cizinců, že důvody předchozího zajištění trvají, přestože cizinec požádal o mezinárodní ochranu. V rozhodnutí policie vyloží, jaké konkrétní důvody ospravedlňují trvání zajištění cizince i po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Podle názoru zdejšího soudu lze jedině takovým způsobem dosáhnout toho, že na jednu stranu bude zajištěnému cizinci garantována maximální možná ochrana jeho práv (úvaha správního orgánu ohledně splnění kritérií vyslovených Soudním dvorem ve věci *Arslan* bude soudně přezkoumatelná) a že na druhou stranu

pokračování
nebude popřen smysl návratové směrnice v případech účelově podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

[21] V projednávaném případě žalovaná v rozhodnutí napadeném žalobou uvedla, že se v době, po kterou byla stěžovatelka dosud zajištěna, nepodařilo i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění toto vyhoštění realizovat. Podání žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelkou tvoří překážkou realizace správního vyhoštění. Žalovaná po přezkoumání podmínek zajištění shledala, že stěžovatelku nelze ze zajištění propustit. K tomu uvedla: „*... z předchozího Vašeho jednání je zřejmé, že ve Vašem případě existuje nebezpečí skrývání. Tento závěr koresponduje s odůvodněním v rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., ze dne 23. 4. 2011. Správní orgán na předchozí Vaše jednání pohlíží jako na jednání, které hrubým způsobem narušuje veřejný pořádek České republiky* [...] *Ze spisového materiálu je jednak patrné, že nebezpečí Vašeho skrývání je opodstatněné a jednak v průběhu Vašeho zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 123b zákona* [o pobytu cizinců].“

[22] Z citované části odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění je zřejmé, že žalovaná měla pochybnosti o žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu stran její účelovosti. Způsob, jakým je však v rozhodnutí o prodloužení zajištění vyjádřila, nepředstavuje individuální posouzení veškerých relevantních okolností případu, na základě nichž by bylo možné učinit závěr, že stěžovatelka podala žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné a přiměřené (srov. bod 62 rozsudku Soudního dvora ve věci *Arslan*). Paušalizovaný odkaz žalované na podání žádosti o mezinárodní ochranu v průběhu trvání zajištění výše popsané náležitosti stanovené judikaturou Soudního dvora proto nesplňuje.

[23] Městský soud v napadeném rozsudku neshledal rozhodnutí žalované za protizákonné. Důvody uložení správního vyhoštění byly stěžovatelce dostatečně známy, a v rozhodnutí o prodloužení zajištění se správní orgán těmito důvody ani případnými změnami okolností již zabývat nemusí; zabývá se pouze tím, zda jsou dány důvody pro prodloužení zajištění, přičemž stručně konstatoval, že v případě stěžovatelky tyto důvody trvají.

[24] Jak vyplývá z doposud uvedeného (zejména bodů [14] až [20] výše), tento závěr městského soud nelze akceptovat. Právní závěr učiněný v napadeném rozsudku je s ohledem na výše cit. relevantní judikaturu Soudního dvora v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, resp. jeho eurokonformním výkladem. Napadený rozsudek městského soudu je tak zatížen vadou, pro kterou ho bylo nutno zrušit.

[25] Námitka je tedy důvodná.

V.
Závěr a náklady řízení

[26] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda žalovaná odůvodnila prodloužení zajištění v souladu se zákonem, proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. výrokem I. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze. Současně byly dány podmínky pro postup dle § 110 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu nerozhodl zdejší soud o vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, ale druhým výrokem tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud zrušil i v záhlaví označené rozhodnutí žalované pro nezákonnost a věc jí vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s.].

[27] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí městského soudu a současně i rozhodnutí žalované, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 - 98).

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně byla v celém řízení plně úspěšná, neboť dosáhla zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Vzhledem k tomu, že žalobkyni v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, respektive z obsahu soudního spisu žádné náklady neplynou, rozhodl Nejvyšší správní soud, že se žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok IV.). Žalovaná neměla ve věci úspěch (její rozhodnutí bylo zrušeno), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

[29] Usnesením Městského soudu ze dne 24. 10. 2011, čj. 8 A 291/2011 - 37, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem advokát Mgr. Umar Switat; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce však v průběhu řízení o žalobě ani v průběhu řízení o kasační stížnosti neučinil žádný právní úkon, za který by bylo lze odměnu přiznat. Ze spisu ani nevyplývá, že by se ustanovený zástupce s věcí seznámil. Soud proto ustanovenému zástupci žádnou odměnu nepřiznal (výrok V).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu